

Но това исто-то ми пиши, защо немашь, що да ми пишешъ: Или поне онова, сосъ кое-то обыкнубаха премудри-те Еллине да починать и да совершавать писма-та. „Ако здравствувашъ, радувамсе: Азъ здравствувамъ“ Това ми довлѣе: защо ми изявлява сичко. Мнишь ли, защо се шегувамъ; воистинну за здраво го думамъ. Обяви ми прочее, какво се минувашъ, защо се опечалювамъ крайно, да го не знамъ

Здравствуй.

Єдинъ пріятель уничижава другого, защо му не отговара.

Усердный ми пріятелю!

Четыри писма ми лежать у тебе безъ отвѣтъ. Това є сега пето. И ще видимъ, дали и оно има нихно-то щастіе. Голема надежда имамъ обаче оно да извлече изъ твоите уста поне две три рѣчи, сосъ кои-то да ми обявишь, защо си мой, какво-то самъ и азъ всегда

т в о й

Неизмѣненъ пріятель,

На истый-а подлогъ.

Те и друго писмо ще речете. Ей, Господине. И ако ми не отвѣстите по скоро, абиеви пясувамъ и трето. И защо: това; Защо самъ всегда

т в о й

Искреннѣйшій пріятель.